

Cynická **LOVESTORY**

EDNA NOVÁ

● ■ **pointa**

Cynická lovestory

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Edna Nová
Cynická lovestory – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cynická lovestory
Edna Nová

ISBN tištěné verze 978-80-7650-894-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-024-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-025-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-026-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Copyright © 2022 Edna Nová

Věnování

Knihu věnuji J. K., muži, který této knize
věřil více než kdokoliv jiný.

Terapeut: „Naposledy jste říkala, že vám pomáhá psaní...“

„Ano... Píšu si deník a blog. Blog je takový můj špás, nevážený, ironický. V deníku zachycuji své niternější pocity.“

Terapeut: „Zkuste mi vyprávět něco o těch niterných pocitech.“

„Není to pro mě úplně jednoduché přiznat... Víte, snažím se tvářit, že jsem strašně ‚nad věcí‘, ale ve skutečnosti jsem spíše ve stavu ‚pod psa‘.“

Terapeut: „A můžete trochu objasnit to ‚pod psa‘?“

Zprvu otálím. Nechci mu to říkat: „Přijdu si neúspěšná. Je mi sedmadvacet, jsem už dva roky sama. Připadá mi, že každý druhý vede hodnotnější život než já.“ A je to venku.

Terapeut: „A jak si představujete svůj hodnotný a úspěšný život?“ Nic mi nedaruje, parchant jeden!

„No... Nebyla bych single, má kniha by se více prodávala. Nebo bych konečně vydala svou druhotinu.“

Terapeut: „Myslíte, že kdybyste byla zadaná, žádáná autorka, že vaše úzkostné pocity zmizí?“

„Asi ne... Jen bych se cítila obecně spokojenější.“ Zamotávám se do toho. Zase se točím v kruhu.

Terapeut: „Tedy i jako zadaná spisovatelka byste trpěla úzkostí?“

„Asi ano... Nevím, je to složité.“

Terapeut: „Úzkost bývá složitá. Co by vám, Ester, skutečně pomohlo necítit úzkost? Partner a kniha to očividně není.“

„Nevím...“ Nevím! Nevím! Jediné, co je mi zřejmé, že tě miluji a ty to úspěšně přehlížíš!

„Nesouvisí to náhodou s vaším otcem?“

Odecházím od terapeuta opět emocionálně vyždímaná. Zvažuji své možnosti. Zvažuji, zda jsem schopná klofnout svého terapeuta, zaujmout ho tak, jako zaujal on mě. Vizuálně jsem asi průměr, hnědé vlasy a oči, „žádnej zázrak“, říkala máma. Nebo jak prohlašovala babička: „Na tebe tak někdo čeká.“ Milé to ženy! Můj rádoby vtipnej bejvalej tvrdil, že se podobám lani, která neběhá. Tím trapácky narážel na nehubená stehna. Nebo mě jeden ex přirovnal k elfce Liv Tyler s podbradkem – opět

milá připomínka, že nejsem tradičně štíhlá jak modelka ze žurnálu, a když, tak jedine plus size manekýna. Poslední ex mě označil za hypersenzitivní, takzvaně přecitlivělou, a tedy vztahu nezpůsobitou osobu, protože jsem se rozbředla u každého trošku dojemnějšího filmu. Ale kdo neřval nad dojemným skonem DiCapria v Titaniku? A kdo řval, i když film viděl po dvěstědvacáté? Já to obulím prostě pokaždé. Tenhle ex, pan přecitlivělý, měl ovšem trochu věštecké nadání, páč od posledního rozchodu jsem už dva roky single.

Zamilovala jsem se do svého psychoterapeuta

Zamilovala jsem se. Zamilovala do svého psychoterapeuta. Snažila jsem se mu to sdělit různými více či méně rafinovanými způsoby, leč veškeré mé snažení se setkalo s nepropustnou obranou zdí. Buď je vysoce profesionální, nebo je absolutní ignorant. Bohužel nebo bohudík, pravda je zřejmě někde uprostřed.

Nenápadný pokus-omyl číslo jedna

Tak třeba jsem se mu vyzývavě, dlouze a hluboce dívala do očí. Fakt jsem se snažila do toho pohledu narvat všechnu svou vášeň. To se otázal, zda se při probíraném tématu cítím být opravdu v pohodě. Dokonce mi nabídl papírový ubrousek! Asi jsem nikdy nebyla méně žádoucí a sexy než v ten moment.

Stále docela normální způsob balení

Nebo jsem nosila zásadně vyzývavé topy. Jednou na to zavedl téma: „Ester, myslíte si, že skutečně vysíláte ty signály pro seznámení, které opravdu vysílat chcete? Nemyslíte si, že se na laciný, byť hezký výstřih chytne spíše nějaký floutek než seriózní muž, kterého dle svých slov hledáte?“ Když jsem si příště vzala černý rolák, tak nereagoval vůbec. A to jsem si ho šla speciálně kvůli tomu koupit. Aby teda pochopil, že opravdu chci seriózního chlapa, a to jeho! A opět ignorece.

Útočnější varianty lůvu

Jeho ruku jsem pokaždé při stisknutí nechala ve své dlani o pár sekund déle. Zase bez odezvy.

Pochválila jsem mu košili. Odvětil, že děkuje a vyřídí přítelkyni, že vybrala dobře. V první chvíli jsem si oddychla, že nemá manželku, abych po zbytek týdne byla v depce, že je zadaný. Později jsem došla k názoru, že někdo tak skvělý a tradičně smýšlející by si svou přítelkyni vzal za ženu, kdyby to s ní myslel jen trochu vážně. Což ve mně vyvolalo nemístné nadšení spojené s drzostí, takže jsem se ho na následujícím sezení zeptala, co dělá večer. Odpověděl mi, že bude dočítat právě rozečtenou napínavou knihu. Nejenže úplně negoval mou snahu o flirt, ale ani se nezeptal, co budu dělat večer já. Dokonce byl tak nesdílný, že mi neprozradil ani název knihy! Takže jsem nemohla běžet do knihkupectví a opájet se představou, že čtu úplně to samé jako on!

Slodně nevhodný styl flirtování

Účtuje si 800 za sezení. Pokaždé mu nechám tisíc, i když jsem prakticky na mizině. Jednou jsem to komentovala slovy: „Že přece odborník jako on...“ Zakoktala jsem se u toho. Tak teď radši pokaždé jen mávnu rukou. Rádoby ležérně. Rádoby bohémsky. Ve skutečnosti asi vyloudím jen bolestínský škleb při představě, kolik jídla jsem za ty dvě stovky mohla koupit. Být „bohém“ je kurevsky drahá sranda.

Něco, co se už normálním lidem může zdát za kranou

Další sezení: „Dnes večer si také budete číst napínavou knihu?“ A jen jeho nechápavý výraz a slova: „Tak se asi zaměříme na vaše úzkosti? Jak jste si vedla minulý týden?“

Stydím se to přiznat, ale jednou jsem chtěla vysledovat, kam chodí na oběd. Čekala jsem šest hodin, abych mohla konstatovat, že si oběd zřejmě nosí z domova. Nejenže jsem nezjistila, který podnik má rád, ještě jsem byla tak „nenápadná“, že mě

zahlédl a zamával mi. Utekla jsem. Příští týden to nijak nekomentoval. Trochu mě to zdeптalo, znamenalo to, že mu zřejmě vaří ona přítelkyně. Koupila jsem si kuchařku, abych mohla oné neznámé přítelkyni aspoň trochu konkurovat, protože málokdy vytvořím něco požitelného.

Kolikrát nevím, zda je skutečně tak nechápavý, nebo mi to dělá naschvál

Prý je běžné být platonicky zamilovaný do svého terapeuta. Děje se to hodně lidem a některé psychoterapeutické směry s tím dokonce pracují a nazývají to „přenos“; upřímně řečeno nevím, jak s tím pracují, ale můj terapeut to spíše obdivuhodně přehlíží.

Milovat svého terapeuta je pekelně náročný úkol, to vám povídám. Skoro se obávám, do koho nevhodného se zabouchnu příště? Můj obstarožní gynekolog? Nebo ten úchylný lektor vaření, ke kterému se chystám přihlásit? V komentářích se prosím zdržte vulgarit, protože ať tomu věříte, nebo nevěříte, většinu takových slov si dokážu vymyslet úspěšně sama.

Občas se sadomasochisticky vysmívám své nešťastné zamilovanosti, ale nemůžu si pomoci, když neopětovaně zabouchlá, tak aspoň s ostrovtipem. Napsala jsem tenhle blog s očekáváním, že si jej terapeut třeba jednou přečte. A pak mi nabídne, že si spolu půjdeme jen tak nezávazně popovídat na kafe. Zkormouceně mi oznámí, že nemůže být nadále mým terapeutem, protože mu jeho profesní čest nedovoluje pracovat se ženou, do které je zamilován. Avšak plán nevyšel, terapeut nikdy můj blog nevyhledal.

Článek mi vynesl rekordní počet prokliků, ale i rekordní množství komentářů. Psalo mi hodně lidí, že bych si to měla jít hodit, protože takovou zoufalku nikdo nikdy neopíchá. Pár čtenářů mi popřálo štěstí. A početná skupina se zasmála, že jsem skvělý fabulátor. Blog ze mě však slavnou blogerku neudělal, nabídka na napsání scénáře nebo knihy podle mého života stále nedorazila. Tuším, že by z toho šel vytřískat docela slušnej do-

jemnej vejvar typu Pretty Woman nebo Bridget Jonesová. Úplně se vidím, jak mě obsazují do hlavní role a já svůdně mrkám s nalepenými řasami na mého terapeuta. Akorát že v mém provedení by to byla spíše tragikomedie; určitě by se mi stal nějaký trapas s odlepenou řasou a rozmazanou rtěnkou typu šílenec Joker.

Antifanoušek číslo jedna neboli můj úžasný stalker napsal pod *Zamilovala jsem se do svého terapeuta*: „*Proberte se, ženo! Už vám není náct, abyste vzdychala nad nějakým vysněným princem! Váš terapeut o vás zjevně nestojí, přinášíte mu maximálně prachy a možná se nad vámi i baví, protože takovou zoufalou ženštinu aby člověk pohledal!*“ Sladké, vidíte?! A takové komentáře plné „sympatie a náklonnosti“ mám pod každým článkem. Nenávist je totiž věčná. Trochu mě to uklidňuje, že vzbuzuji alespoň nějaké emoce, co s nemastnou neslanou nijakou holkou. Já jsem aspoň ta, co má opravdového a pravidelného antifanouška!

Krátce po zveřejnění *Zamilovala jsem se do svého psycho-terapeuta* mi okamžitě telefonuje má matka, takový můj věrný antifanoušek číslo dvě. Pokud je nějaká životní jistota, tak to, že ji můj článek vytočí. Pokaždé.

Máma kvílí (fakt kvílí): „Nic mi neříkáš, musím se vše dozvídat ze tvého pokleslého blogu!“

„Mami, u předposledního článku jsi vyhrožovala, že můj blog do konce svého života neotevřeš, mám to chápat tak, že mi teď voláš ze záhrobí?“ Ach, jak by se mi náramně hodilo, kdyby ten „pokleslý blog“ nelustrovala každý den!

Matka povzneseně: „Jestli ti narážka na mou smrt přijde vtipná, tak by sis měla pořídit psychologa ještě jednoho! Tenhle evidentně stojí za starou bačkoru.“

„Můj terapeut je více než kvalifikovaný. Jen se občas ptám, zda bys také nechtěla navštěvovat nějakého psychologa? Trochu s ním rozebrat svůj život?“

Máma tím svým nesnesitelně nafrněným způsobem: „O mě se neboj, poradím si. To na mě se přátelé a známí obracejí, když jsou v nouzi. Sama bych mohla být psychologem!“